

Sygn. akt I C 283/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2012 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Lidia Dudek

Protokolant: Agata Płaczkowska

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2021 roku w Częstochowie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej we W.

o zapłatę i ustalenie

1. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej we W. na rzecz powódki J. K. kwotę 29.283,32 CHF (dwadzieścia dziewięć tysięcy dwieście osiemdziesiąt trzy franki szwajcarskie 32/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 maja 2020 r. do dnia zapłaty;
2. ustala, że umowa kredytu hipotecznego nominowanego do CHF numer (...) zawarta w dniu 5.03.2009 r. pomiędzy powódką J. K. a pozwaną (...) Spółką Akcyjną we W. jest nieważna;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 11.817 zł (jedenaście tysięcy osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C 283/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 czerwca 2020 roku wniesionym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej we W. powódka J. K. wniosła o ustalenie, że Umowa Kredytu Hipotecznego Nominowanego do CHF nr (...) zawarta w dniu 5 marca 2009 roku jest nieważna, zasądzenie od pozwanej kwoty 29 283,32 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 maja 2020 roku do dnia zapłaty, ewentualnie o zasądzenie kwoty 157 252,52 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 maja 2020 roku do dnia zapłaty.

Ewentualnie wniosła o ustalenie, że powódki nie wiążą – jako bezskuteczne – abuzywne postanowienia Umowy Kredytu Hipotecznego Nominowanego do CHF nr (...) oraz stanowiącego jej integralną część Regulaminu udzielania kredytów/pożyczek hipotecznych przez (...) S.A. a to:

- a) § 2 ust. 1 Umowy w brzmieniu w którym stanowi, że: „(...) nominowanego do waluty CHF wg kursu kupna CHF obowiązującego w Banku w dniu uruchomienia kredytu lub jego poszczególnych transz – w przypadku wpłaty kredytu w transzach (...)”;

b) § 3 ust. 2 Umowy w brzmieniu w którym stanowi, że: „Kredyt wypłacany jest w złotych polskich przy jednoczesnym przeliczeniu wysokości kwoty (transzy) na CHF wg kursu kupna CHF obowiązującego w Banku w dniu wypłaty środków.”;

c) § 5 ust. 5 Umowy w brzmieniu w którym stanowi, że: „Kwota wpłaty raty w złotych przeliczana jest na CHF wg kursu sprzedaży obowiązującego w Banku w dniu wpływu środków do Banku”;

d) § 9 ust. 3 Regulaminu w brzmieniu, w którym stanowi, że: W przypadku kredytu/pożyczki nominowanych przeliczenie dokonanej ponadplanowej wpłaty na walutę kredytu/pożyczki nastąpi w dniu wpływu środków do Banku wg kursu sprzedaży waluty obowiązującego Banku w tym dniu.”.

Ponadto powódka wniosła o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powódka podniosła, że w dniu 5 marca 2009 roku zawarł z pozwanym Umowę Kredytu Hipotecznego Nominowanego do CHF nr (...) przeznaczonego na dokończenie budowy domu jednorodzinnego. Zawarta umowa zawiera abuzywnie klauzulę indeksacyjną. Umowa ma charakter konsumencki a kwestionowane klauzule nie zostały indywidualnie uzgodnione. Ponadto klauzule rażąco naruszają interesu konsumenta oraz są sprzeczne z dobrymi obyczajami. Konsekwencją uznania abuzywności wskazanych klauzul jest kontynuacja umowy kredytu z pominięciem mechanizmu indeksacji albo uznanie umowy za nieważną.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie kosztów postępowania.

Wskazał, że powodowie nie udowodnili swojego roszczenia co do zasady ani co do wysokości. Powódka przedstawiła szereg teoretycznych założeń nie odnosząc się do umowy. Zdaniem pozwanego na gruncie zawartej umowy nie doszło do sytuacji uzasadniającej uznanie postanowień dotyczących indeksacji kredytu za abuzywnie i bezskuteczne, czy też całej umowy za nieważną, a w konsekwencji do zwrotu powodowi wypłaconych na poczet rat kredytu. Powódka w sposób rzetelny została poinformowana o ryzyku kredytowym, zasadach zmienności oprocentowania czy też, że miała podejmować decyzję w pośpiechu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 5 marca 2009 roku powódka J. K. zawarła z (...) Spółkę Akcyjną we W. Umowę Kredytu Hipotecznego Nominowanego do CHF nr (...). Zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 umowy pozwany Bank zobowiązał się na warunkach przewidzianych w umowie oddać do dyspozycji kredytobiorcy kredyt w kwocie 248 205,13 złotych nominowanego do waluty CHF, wg kursu kupna CHF obowiązującego w Banku w dniu uruchomienia kredytu lub jego poszczególnych transz – w przypadku wpłaty kredytu w transzach, na cel określony w § 1 (sfinansowanie dokończenia budowy domu jednorodzinnego).

Kredyt został wypłacony w 5 transzach: 16 marca 2009 roku 80 000 złotych (co stanowił równowartość 28 551,03 CHF, 14 kwietnia 2009 roku 80 000 złotych (co stanowił równowartość 28 912,18 CHF, 13 maja 2009 roku 40 000 złotych (co stanowiło równowartość 14 234,88 CHF), 3 czerwca 2009 roku 20 000 złotych (co stanowiło równowartość 7 044,73 CHF) i 4 czerwca 2009 roku 22 000 złotych (co stanowił równowartość 7 612,46 CHF).

Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej opartej na stopie referencyjnej LIBOR dla terminów sześciomiesięcznych (LIBOR 6).

Zabezpieczeniem kredytu była hipoteka na nieruchomości przy ulicy (...) w C., wekslel in blanco, cesja praw z polisy ubezpieczenia (§ 11 ust. 1).

Zgodnie z § 3 ust. 2 kredyt miał być wpłacony w złotych polskich przy jednoczesnym przeliczeniu wysokości kwoty (transzy) na (...) wg kursu kupna CHF obowiązującego w Banku w dniu wypłaty środków.

Stosownie do treści § 5 ust. 1 spłata miała nastąpić w 408 równych ratach kapitałowo-odsetkowych. W § 5 ust. 5 Umowy postanowiono, że kwota wpłaty raty w złotych przeliczana jest na CHF wg kursu sprzedaży obowiązującego w Banku w dniu wpływu środków do Banku.

Zgodnie z § 13 ust. 3 do spraw nieuregulowanych umową zastosowanie miały postanowienia Regulaminu udzielania kredytów/pożyczek hipotecznych oraz tabela opłat i prowizji, stanowiące integralną część umowy.

W Regulaminie w § 9 dotyczącym spłaty w ust. 3 zawarty był zapis zgodnie z którym w przypadku kredytu/pożyczki nominowanych przeliczenie dokonanej ponadplanowej wpłaty na walutę kredytu/pożyczki nastąpi w dniu wpływu środków do Banku wg kursu sprzedaży waluty obowiązującego Banku w tym dniu.

W dniu 2 lutego 20012 roku zawarto aneks dotyczący spłaty rat kapitałowo-odsetkowych bezpośrednio w walucie indeksacji.

Dowód: umowa kredytu k. 24-29, 139-144, regulamin udzielania kredytów k. 30-34verte,145-149verte, aneks k. 35, wniosek kredytowy k. 126-129.

Wyboru kredytu indeksowanego do CHF powódka dokonała pod wpływem informacji udzielonej przez pracownika banku prezentującego instrument finansowy jako tańszy i korzystniejszy od kredytu złotowego.

Dowód: zeznania świadka M. J. (1) k. 349-350, zeznania powódki k. 362-363 zapis protokołu rozprawy z dnia 19 marca 2021 roku od 00:06:33 do 00:30:38, instrukcja udzielania kredytów k. 159-180verte, procedura udzielania informacji o ryzyku walutowym i ryzyku stopy procentowej k. 181-183verte, procedura obsługi kredytów k. 184-214.

W okresie od 30 stycznia 2013 roku do dnia 29 maja 2020 roku wpłaciła na rzecz pozwanego tytułem rat kapitałowo-odsetkowych kwotę 29 283,32 CHF.

Dowód: harmonogram spłat k. 39-46, dowody wpłat k. 47-51, harmonogram spłat k. 155-157, harmonogram spłat k. 215-240, wykaz spłat k. 241-243.

W dniu 3 kwietnia 2020 roku powódka złożyła reklamację dotyczącą umowy kredytu, wskazując na zawarte w niej postanowienia abuzywne oraz wyzywając do zwrotu kwoty 43 433 CHF tytułem nienależnie pobranych świadczeń. Pismem z dnia 4 maja 2020 roku pozwany odmówił zadośćuczynienia roszczeniu.

Dowód: reklamacja k. 52-53, pismo pozwanego k. 54-57.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych złożonych przez strony do akt postępowania, których autentyczności oraz mocy dowodowej żadna ze stron nie podważała. W ocenie Sądu wyznaczają one zakres okoliczności spornych, które sprowadzały się przede wszystkim do zagadnień prawnych, a nie ustaleń faktycznych.

Sąd dał wiarę świadkowi M. J. (1), chociaż zeznania tego świadka miały znaczenie jedynie ogólne odnoszące się do ogólnych zasad zawierania umów.

Zeznania powódki w charakterze strony Sąd włączył do podstaw rozstrzygnięcia, w zakresie w jakim korelowały one z pozostałym materiałem dowodowym (w tym treścią podpisanych przez powodów oświadczeń) oraz zasadami doświadczenia życiowego i logiki. Zasadniczo Sąd dał wiarę wyjaśnieniom strony powodowej, która wskazywała, że nie była do końca świadoma ryzyka kursowego, a przedstawiciel Banku zapewniał ich o stabilności kursu franka szwajcarskiego.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z uwagi na uwzględnienie żądania stwierdzenia nieważności umowy.

Sąd zważył co następuje:

W sprawie niniejszej powódka domagała się przede wszystkim stwierdzenia nieważności umowy i zasądzenia spełnionych świadczeń z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 prawa bankowego, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Do essentialia negotii umowy kredytu należą: oddanie przez bank do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie ściśle określonej kwoty środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel i zobowiązanie kredytobiorcy do korzystania z oddanych do dyspozycji środków pieniężnych na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (Arkadiusz Kawulski, Komentarz do prawa bankowego. Uwagi do art. 69, LEX 2013).

Kredyt spłacany był w złotych. Również w tej walucie kredyt został wypłacony. Następnie od dnia zawarcia aneksu, powódka uzyskała możliwość wpłacania rat w walucie szwajcarskiej. Zatem w omawianej sprawie strony zawarły umowę, mocą której bank przekazał do dyspozycji powódki nieokreśloną kwotę złotych polskich stanowiących równowartość określonych w umowie CHF. Wartość ta była ustalana przy zastosowaniu kursu kupna (aktualna tabela kursów) obowiązującego banku w dniu realizacji zlecenia płatniczego. Zgodnie z umową strona powodowa kwota wpłaty raty w złotych miała być przeliczana jest na CHF wg kursu sprzedaży obowiązującego w Banku w dniu wpływu środków do Banku.

Okoliczności dotyczące wejścia w życie ustawy "antyspreadowej" były bez znaczenia dla sprawy, ponieważ ważność umowy ocenia się na datę jej zawarcia, a nie na datę późniejszą (w tym przypadku 4 lata późniejszą).

Tak skonstruowany rodzaj kredytu denominowanego nie stanowi umowy kredytu - jest to umowa nieważna na podstawie art. 58 § 1 k.c. w całości, zawiera bowiem liczne odstępstwa od definicji legalnej zawartej w prawie bankowym. Do wskazanych essentialia negotii umowy kredytu bankowego należy bowiem określenie kwoty kredytu i waluty kredytu, określenie oprocentowania i zasad jego zmiany, cel kredytu i wysokość prowizji. Zobowiązanie kredytobiorcy polega na spłacie wykorzystanej części kredytu z odsetkami i zapłaty umówionej prowizji. W omawianej sprawie wartość kredytu wyrażona została we złotych polskich ale w odniesieniu do kursu franka szwajcarskiego. W tej sytuacji kredytobiorca nigdy nie spłaca nominalnej wartości kredytu, bowiem z uwagi na różnice kursowe i różnice czasowe pomiędzy zawarciem umowy a późniejszą wypłatą i spłatą kredytu zawsze będzie to inna kwota. Cecha ta stanowi znaczące odejście od ustawowej konstrukcji kredytu, której elementem przedmiotowo istotnym jest obowiązek zwrotu kwoty otrzymanej. Fakt ten wynika z włączenia do umowy klauzuli przeliczeniowej, która powoduje, że wysokość zobowiązania wyrażonego w walucie polskiej jest modyfikowana innym miernikiem wartości.

Włączenie do umowy takiej klauzuli wprowadza szereg problemów związanych z przełamaniem zasady nominalizmu, zasady określoności świadczenia, obciążeniem kredytobiorcy nieograniczonym ryzykiem kursowym, a także możliwości naruszenia przepisów o odsetkach maksymalnych

Należy podkreślić, że wypłata następowała w transzach po spełnieniu przez kredytobiorcę określonych umową warunków - w okresie nie dłuższym niż 5 dni roboczych od daty złożenia przez kredytobiorcę pisemnego wniosku o wypłatę środków. Dzień wypłaty środków nie należy do swobody kredytobiorcy. W praktyce więc kredytobiorca nie ma realnego wpływu na wybór dnia pobrania kredytu, nie może też dowolnie wybierać dnia spłaty raty kredytowej. To oznacza, że jego wpływ na to, według jakiego kursu otrzyma kredyt i wg jakiego kursu będzie go spłacać, jest znikomy. Co innego po stronie banku - to on jednostronnie narzuca kurs zarówno dla chwili pobrania kredytu, jak i dla chwili spłaty. To bank zatem pozostaje jedynym podmiotem kształtującym po zawarciu umowy istotne jej elementy, jakimi są: wysokość kredytu wypłaconego kredytobiorcy i wysokość raty. Taki jednostronny wpływ banku jest sprzeczny nie tylko z opisaną wyżej definicją kredytu, ale i z granicami swobody umów wyznaczonymi przez art. 353¹ k.c.

Niezależnie od tego, zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. § 2 - Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. § 3 - niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. § 4 - ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

Klauzulą niedozwoloną jest postanowienie umowy zawartej z konsumentem (lub wzorca umownego), które spełnia (łącznie) wszystkie przesłanki określone w przepisie art. 385 k.c.: 1) nie jest postanowieniem uzgodnionym indywidualnie; 2) nie jest postanowieniem w określającym główne świadczenia stron; 3) kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Nie budzi wątpliwości, że zawierając umowę, powód występował jako konsument. Zgodnie z powołaną wyżej definicją umowy kredytu zawartą w art. 69 prawa bankowego, do elementów przedmiotowo istotnych tego typu umowy należy obowiązek zwrotu kwoty kredytu wraz z umówionymi odsetkami i zapłaty prowizji. Wypłata kredytu w złotych i zawarcie w umowie klauzuli waloryzacyjnej powodowały niemożliwość określenia świadczenia zarówno co do wysokości kredytu, jak i rat spłacanego kredytu z uwagi na możliwość jednostronnego ustalania kursu waluty przez bank. W ocenie Sądu, klauzule te są niedozwolonymi klauzulami umownymi, bowiem kształtują prawa i obowiązki konsumentów - kredytobiorców - w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz rażąco naruszają ich interesy. Jako sprzeczne z dobrymi obyczajami kwalifikowane są w szczególności wszelkie postanowienia, które zmierzają do naruszenia równorzędności stron umowy, nierównomiernie rozkładając uprawnienia oraz obowiązki między partnerami stosunku obligacyjnego. Również o rażącym naruszeniu interesów konsumenta można mówić w przypadku nierównomiernego rozkładu praw i obowiązków stron umowy. Bank przyznał sobie prawo do jednostronnego regulowania wysokości rat kredytu. Jednocześnie prawo banku do ustalania kursu waluty w świetle zawartej przez strony umowy nie doznawało żadnych ograniczeń. Skoro bank mógł wybrać dowolne i niepoddające się weryfikacji kryteria ustalania kursów kupna i sprzedaży walut obcych, stanowiących narzędzie indeksacji kredytu i rat jego spłaty, wpływając na wysokość własnych korzyści finansowych i generując dla kredytobiorcy dodatkowe i nieprzewidywalne co do wysokości koszty kredytu, klauzule te rażąco naruszają zasadę równowagi kontraktowej stron na niekorzyść konsumentów, a także dobre obyczaje, które nakazują, by ponoszone przez konsumenta koszty związane z zawarciem i wykonywaniem umowy, o ile nie wynikają z czynników obiektywnych, były możliwe do przewidzenia, a sposób ich generowania poddawał się weryfikacji.

Powódka wskazała na konkretne zapisy umowne, dotknięte jej zdaniem bezskutecznością: § 2 ust. 1, § 3 ust. 2, § 5 ust. 5 oraz § 9 ust. 3 Regulaminu będącego integralną częścią umowy.

Postanowienia te dotyczą świadczeń głównych umowy (regulowały, na jakich zasadach nieznaną kwotę kredytu powódka otrzyma i jak ma spłacać raty), ale w tym zakresie były postanowieniami niejednoznacznymi, a więc zdatnymi do uznania ich za abuzywne.

Na podstawie przeprowadzonych w tym kierunku dowodów w postaci dokumentów i zeznań powódki Sąd ustala, że warunki umowy w ogóle nie były uzgodnione indywidualnie.

Treść umowy bezspornie świadczy o tym, że wypłata środków jak i spłata należności z umowy kredytu następowała z zastosowaniem Tabeli kursów.

Podsumowując, w ocenie Sądu wskazane wyżej postanowienia umowy nie zostały uzgodnione indywidualnie z powódką i kształtowały jej zobowiązania w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interesy, a zatem miały charakter niedozwolony w rozumieniu art. 385¹ k.c., a w związku z tym nie wiążą powódki.

Nie ma możliwości zastosowania w miejsce wyeliminowanych postanowień żadnego innego kursu waluty.

Przenosząc zatem powyższe uwagi na stan faktyczny niniejszej sprawy, należy wskazać, że brak możliwości stosowania norm o charakterze ogólnym nie pozwala na sięgnięcie do domniemanej woli stron lub utrwalonych zwyczajów (art. 65 k.c. i art. 56 k.c.), które w odniesieniu do innych stosunków prawnych pozwalały na ustalenie wartości świadczenia określonego w walucie obcej np. przez odniesienie się do tej waluty według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski.

Sąd Okręgowy stoi dotychczas na stanowisku, że zarówno umowy indeksowane (waloryzowane) jak i umowy denominowane do franka szwajcarskiego nie nadają się do utrzymania w mocy po eliminacji abuzywnego mechanizmu. Wyeliminowanie tych zapisów prowadzi do wniosku, że zawarta została jako nieważna (niezgodna z art. 69 pr. bank. i tym samym sprzeczna z prawem i nieważna - art. 58 k.c.).

Zbędne było prowadzenie postępowania dowodowego w kierunku ustalenia, jaka byłaby wysokość zobowiązań z umowy przy przyjęciu innych wskaźników waloryzacji czy też w kierunku ustalenia, jaki koszt kredytu poniósłby powód biorąc kredyt typowo złotowy. Zachodzi bowiem potrzeba wyeliminowania z umowy całego mechanizmu denominacji jako w całości sprzecznego z dobrymi obyczajami i rażąco naruszającego interesy kredytobiorcy - konsumenta. Dalej umowa stron nie może być wykonywana bez zmiany charakteru jej głównego przedmiotu.

Nieważność umowy oznacza, że nie istnieje stosunek zobowiązaniowy między stronami, jaki miałby powstać w wyniku jej zawarcia. W konsekwencji, strony, które zawarły nieważną umowę, powinny sobie zwrócić wzajemnie otrzymane świadczenia. Skoro bowiem podstawa tych świadczeń została uznana za nieważną i sprzeczną z prawem, świadczenia te są świadczeniami nienależnymi w rozumieniu art. 410 k.c. Zgodnie z nim w przypadku świadczeń nienależnych zastosowanie znajdują przepisy art. 405 i nast.k.c., które przewidują obowiązek zwrotu korzyści uzyskanych kosztem innej osoby.

Sąd stoi na stanowisku, że rozliczenie stron winno nastąpić na podstawie teorii dwóch kondykcji, która zakłada zasądzenie na rzecz kredytobiorcy pełnej sumy kwot spłaconych bankowi z pozostawieniem do osobnego procesu lub do zarzutu potrącenia kwot wypłaconych przez bank.

W okresie od 30 stycznia 2013 roku do dnia 29 maja 2020 roku wpłaciła na rzecz pozwanego tytułem rat kapitałowo-odsetkowych kwotę 29 283,32 CHF.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził nienależne świadczenie (punkt 1) ustalił nieważność umowy na podstawie art. 189 k.p.c. (punkt 2). Odsetki Sąd zasądził od dnia 4 maja 2020 roku dnia wezwania do zapłaty.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, należało go ocenić nie tylko jako bezzasadny. Zgodnie z art. 118 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 9 lipca 2018 r., termin przedawnienia roszczeń powoda (niezwiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej) o zwrot nadpłaty świadczenia spełnionego ratalnie (niemającego charakteru świadczenia okresowego, jakim byłby np. czynsz najmu), wynosił 10 lat. Świadczenie nienależne ma charakter bezterminowy, a bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się w chwili określonej w art. 120 § 1 k.c. zdanie drugie, czyli od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. W przypadku dochodzenia nadpłaconych rat kapitałowo-odsetkowych na podstawie konstrukcji świadczenia nienależnego okres przedawnienia wynosił 10 lat zgodnie z art. 118 k.c. W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustawach (Dz. U. 2018.1104 z dnia 8 czerwca 2018 r.) termin przedawnienia wynosi 6 lat. Zgodnie z art. 5 ust. 2 cytowanej ustawy, jeżeli termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna

się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Pozew wniesiono 23 czerwca 2020 roku zaś uwzględnione roszczenie ogranicza się do nienależnego świadczenia powstałego po styczniu 2013 roku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i zasądzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę 11 817 złotych na którą składa się wynagrodzenie pełnomocnika, opłata skarbową od pełnomocnictwa i opłata sądowa od pozwu.